

Само въ единъ измичкъ (чекмедже) началникътъ на заптіетата намѣри двѣ калпавы бѣли двадесетаці; но г. Тонера усмихнатъ думаше.

— Каквы безумны, луды хора! челоувѣкъ търсятъ а пары прибирагъ, за честтъ имъ тѣзи пары не минуватъ. Мене ми гы хлузнили въ земаніе-даваніе въ Галатѣ, и азъ гы съмь оставилъ тамъ да спятъ.

— Какво е това тука? рече заптіето, като сочеше на калпавытѣ двадесетака.

— Какво е? не го ли видишь? Двадесетаці които не минуватъ и за които немате право да мя пытате. Вы дойдохте тука, ефенди, за да намѣрите крадцы. Но крадцы не намѣрвате, нито ще намѣрите въ къщята на почтеннытѣ челоувѣцы; и ето като направихте придирытъ си; сбогомъ сега идѣте си, че иде и мой-тъ редъ да търсж и азъ удовлетвореніе.

— Но азъ имамъ още да пригледвамъ.

— Правете каквото щѣте! стига само часъ по-напрѣдъ да мя оставите спокойнѣ.

Началникътъ на заптіетата възлѣзе на слънчилото на покривтъ, разгледа на самъ, на тамъ; слѣзе пакъ долу, прѣтаршува подъ одровнытѣ въ кѣстнытѣ (дулапытѣ) на ввредъ и най-послѣ въ готварникъ. Отвори вѣглишникътъ (кюмюрлюкътъ) и поиска ключътъ отъ Паскаля за да отвори щернятъ.

Паскаль пѣхна ключътъ, и похлупката ся дигна; а началникътъ на заптіетата ся наведе и като видѣ щернята пѣлна съ вода, спусна пакъ похлупкъта и ся оттегли.

— Каквъ бѣсъ! подума въ себе си като направи гримаса на очудваніе.

— Е, (рече Паскаль); свършили ся предирката ви? намѣрихте ли крадцытѣ, или тѣ пуснахж крылъ и вврѣкнахж?